

stelde, tegen-
och het resul-
nbewezen be-
art-wit-schema
maakt aan het
g, terwijl men
arvan te ver-

, dat wij deze
fwisseling niet
kunnen voor-
elt een recht-
et gericht zal
n.

wij gemeend,
deze vergade-
n. Uw instem-
van mijn inlei-
liking en aan-
antwoord op
Verbond moge-
dezelfde zaak
and iets anders

wij gesteld en
en volgen, dat
elling van ons
en aanzien van
en om hen in
komen grond-
al of niet lid
knemers-orga-
nkevers en het

sk echter, o.a.
Wormer, als
Zelst naar vo-
broeders zich
t beoogde Ver-
ijs lag en met
s, bij den prin-
ionscientie on-
I.V., te komen
ganisatie.

len kennis ge-
usoski als vak-
erd. Zijn bro-
een duidelijk
floop der zaak.
in de praktijk
viel.

bezwaaarden in
in een voorlo-
oals door hem
de orde stellen
elfde negatieve

dracht hadden,
enden wij toch
adering te han-
van de prakti-
n. Hetgeen dan
en.

knemerskringen
C.N.V., ook de
werkgever in
Verbond van
loge bezwaren.

duidelijk wor-

van onzen voor-
in verder en de
s: „Jang kira,
af sloeg en ja
11

n heb je soms
aarover je, als
i kunt. Paadjes,
van 46-met-pijn,
zo gemakkelijk
verwistelt u nu
tulken en 2 tot
u uw gedachten
in dat pad en
met een 15-tal
og, overgiet dit
landschap ten
vooral niet de
en vervul dan
ons en gesjirp,
n insecten, dan
„pad“.

anvankelijk had
aardoor de zon
r na weer een
rdet het in een
rd iets breeder,

sche“).
iden de zon bul-
laten een klein

Bij de bespreking met de vorenvermelde beide heeren, die zich als belangstellenden voor ons Verband hadden opgegeven, was wel gebleken, dat wij, wat aangaat deze bezwaren, onderling eenzelfde gedachte hadden. Deze beide heeren drukten het zelfs zóó uit, dat wij samen wat onze opvattingen betreft, in het Verbond van Christelijke werkgevers als eenlingen stonden. Ook dáár: het vooropstellen van het z.g. algemeen christelijke, het aanvaarden o.a. van Barthiaansche voorlichters en het meegaan met den geest van dezen tijd, in het streven naar sociale, in wezen socialistische hervormingen.

Bij onze besprekingen in het V.C. was ons steeds gebleken, dat wij, ook al namen wij in het maatschappelijke leven een geheel verschillende positie in als werkgever en werknemer, wij toch, zooals de heer Wijbrands het uitdrukte, eikander zoo goed hadden verstaan en zoo eensgezind de zaken, die voor onze aandacht kwamen, hadden behandeld met elkander. Bij ons allen leefde dan ook deze gedachte, wanneer het moet komen, behalve tot vorming van een Verband, tot stichting van een Verbond, zou het dan niet mogelijk zijn, dat hiervoor een vorm wordt gevonden, waarin wij als broeders blijven zijn in één organisatorisch verband, dat dan den naam van Verbond zou moeten dragen. Ter onderscheiding van het Sociaal en Economisch Verband zou deze andere organisatie den naam kunnen dragen, zoo noodig door een betere gaarne te vervangen, van GEREFORMEERD MAATSCHAPPELIJK VERBOND. In dit verband dachten wij ons twee zelfstandige secties, ieder met eigen rechtspersoonlijkheid, blijvend federatief verbonden in het ééne Verbond. Men zou dan b.v. de ééne sectie kunnen aanduiden als Gereformeerde Werknemers Vereniging en de andere als Gereformeerde Werkgeversvereniging, gesteld het zou beslist noodig blijken voor het praktisch werk twee deelen met eigen rechtspersoonlijkheid in te stellen. P. GROEN.

GEZINSLEVEN

Aangaande mij en mijn huis

„Noch oneerbaarheid, noch zot geklap
of gekkernij“. Ef. 5:4a.

Zoo erg als Peninna het aanlegde, die Hanna, de kinderlooze, terge met terging om haar te vergriemen vanwege het feit, dat de Heere haar baarmoeder had toegesloten, met het gevolg dat Hanna weende en zelfs niet at — neen, zoo erg zullen wij het in den regel niet maken.

Wij zullen er ons wel voor wachten, om opzettelijk een jongetrouwe uit onzen kennissenkring of familiekring, wier hoop op een eigen kind nog maar steeds niet in vervulling ging, onaangenaam te zijn en haar te krenken.

Maar daarmee zijn wij nog niet klaar met den eisch, dien de Heere in Zijn wet ons stelt voor het verkeer met onze naasten.

„Uw gebod is zeer wijd“ — dat geldt ook hier.

Zoodra wij iemand ontmoeten, en deze op dat zelfde oogenblik daardoor onze naaste wordt, zullen we er ons van bewust zijn, dat ons heele optreden jegens hem of haar: onze houding, ons spreken en zwijgen, onze gebaren, al onze reacties, ons lachen, niet is een onverschillige zaak, van weinig of geen belang, waar we geen gewicht aan behoeven te hechten; maar dat ons heele optreden staat onder den absoluten eisch

van het gebod Gods: „Hebt uwen naaste lief gelijk u zelf!“ „Al wat gij wilt, dat u de menschen zullen doen, doet gij hun ook alzoo!“

Daarom is het „oppassen“ — zoodra wij in gezelschap met anderen zijn en is groote voorzichtigheid geboden. Dubbele voorzichtigheid, als we de menschen niet kennen, in wier midden wij geplaatst zijn. Dan geldt het heel in het bijzonder: „Laat uwe woorden weinig zijn!“ En kennen wij ze, goed of minder goed — dan wordt onze verantwoordelijkheid tegen hen des te grooter!

Laat ik nu maar eens heel concreet worden.

In gezelschap treffen we een jong echtpaar aan, dat nog steeds den kinderzegen mist. We nemen aan, dat wij allen zijn broeders en zusters in den Heere; ook die jonge man en vrouw. Maar weten dan ook van hen, dat zij een moeilijken tijd doormaken; van veel gebeds; waarin hun geloof beproefd wordt; waarin ze het soms heel moeilijk hebben, en het „Uw wil geschiede“ niet dan in zware geloofsspanning over de lippen komt; een tijd van hopen en vreezen.

Daarover spreken ze niet met anderen. De zorgen, die ze er over hebben, staan niet op hun gezicht te lezen, ze zijn in gezelschap vriendelijk en opgewekt. Ze leven naar het woord van Christus: „Zaif uw hoofd en wasch uw aangezicht, als gij vast, opdat het van de menschen niet gezien worde, als gij vast, maar van uwen Vader, die in 't verborgen is.“

Maar dat neemt niet weg, dat toch de broeders en zusters er van kunnen weten, als ze ernstig meeleven, zooals verwacht mag worden. Ze kunnen het weten, wat er in de harten van deze teleurgestelden omgaat, welk verdriet en welke vrees in hun binnenste sluimert. Ze kunnen het weten, dat de vraag: „Krijgen we nog een kind?“ voor hen er een is van bitteren ernst, een levensvraag van de eerste orde, en waarover ze tobben — en zwijgen uit kiesheid; als een zaak, te toer, om ze in het publiek ter sprake te brengen.

En nu mocht het wel het minste zijn, wat van de broeders en zusters kon worden verwacht, dat ze het verlangen dezer twee, om deze kiesche zaak besloten te laten blijven in het eigen hart, zouden eerbiedigen. Het zou niet anders zijn, dan het gehoorzaam opvolgen van Christus' gebod.

Maar wat zien we gebeuren, ook onder ons? Juist het tegenovergestelde. Het is, of men er op uit is, hen te laten merken, dat ze nog maar steeds geen kind hebben, in den vorm van een grap, als scherts en gekkernij, met een lach op hun gezicht, maar zonder er bij stil te staan hoe ze daardoor de betrokkenen wonden, hun strijd te moeilijker maken, hun den avond vergallen, en hunne harten vervullen met ergernis over een dergelijke houding van broeders en zusters. Dat begint vaak al bij het binnenkomen. Zijn ze vroeg,

De kwestie van het evangelisten-ambt (XIX)

ZENDING EN EVANGELISATIE

§ 6. DE CONFRONTATIE VAN DE THANS IN DE KERK FUNGEERENDE BIJZONDERE AMBTS-DRAGERS MET DEN EVANGELIST (slot).

D. Aleer we conclusie nemen inzake de confrontatie van de thans in de kerk fungeerende bijzondere ambten met den evangelist, dienen we nog op enkele dingen te letten.

Bij de bespreking van de Kerkenordening in dezen verklaart het meerderheidsrapport, dat het ambt van de bedienaren des Woords plaatselijk is en dat art. 7 K.O. alleen deze uitzondering kent: „t e n w a r e d a t h i j g e z o n d e n w o r d e o m h i e r o f

dan is er wel een, die de opmerking plaatst: „Goed op tijd, maar ja, dat kan! De kleine behoefte eerst niet geholpen te worden!“ Komen ze laat, dan heet het: „Wel, wel, wat laat, en daar zijn nog niet eens kinderen, die naar bed gebracht moesten worden!“

In elk geval, ze zijn er weer aan herinnerd, dat ze nog kinderloos zijn. En het gezelschap heeft er schik van? En die twee?

Als verschillende dames aan een handwerkje zijn begonnen, haalt „zij“ uit haar tasch, eenigszins aarzeland en zoo, dat het geen aandacht zal trekken, een pas opgezette heerenwant voor den dag. Dat gaat echter zoo maar niet! Al spoedig richt er eentje tot haar de vraag: „Zeker voor uw man?“ Maar te antwoorden behoeft zij niet. Dat doen anderen wel voor haar: „Wel ja, die weelde kan zij zich veroorloven. Wij hebben daarvoor geen tijd. Wij hebben onze kinderen, en daarmee onze handen meer dan vol!“ En dan tot den man: „Och, wat wordt u nog verwend. Nog net jongelui. Die tijd is voor ons voorbij!“

En allemaal hebben schik van het geval, behalve die twee, die misschien nog hun best doen, het als een grap op te nemen, maar met een bittere naasmaak, die zij alleen proeven.

Ondertusschen komen de verhalen los over de gezinnen; over de dienstmeisjes, die er zijn of er ook niet zijn; vooral echter over de kinderen: over de baby's, die voorspoedig opgroeien, over de grootere kinderen, die op school gaan en al zoo knap zijn en zoo veel beloven, en over de plannen, die zij hebben met het oog op de toekomst van hun kroost. Ze raken er niet over uit gepraat. Alleen zij tweetjes zitten er bij — alsof ze er niet bij hooren.

Maar dan worden ze er in eens in betrokken. In de gemeente moest eigenlijk voor de opgroeiende kinderen zoo noodig een jeugdvereniging zijn, een voor de meisjes en een voor de jongens. Roerend zijn ze het er allemaal over eens. Ook daarover, dat alles er van afhangt, een geschikte leidster en leider te vinden. Allerlei namen passeeren de revue. Maar de eene is toch niet geschikt; de andere heeft geen tijd — tot in eens een stem opgaat: „Wat sinnen we te zoeken? En wij hebben een uitgezocht stel in ons midden: de jongelui! Die behoeven om hun eigen kinderen niet thuis te blijven. En ze zullen het stellig prettig vinden. Het geeft tegelijk wat afleiding!“

„Een leuke, gezellige avond!“ zeggen ze allemaal bij het uiteengaan. Alleen die twee vinden: ze moesten toch eigenlijk liever maar van zulke visites wegblijven; ze hebben het gevoel, dat ze er niet bij hooren; hoe- wel ze allen broeders en zusters zijn!

Gelukkig weten ze het en ze zeggen het ook tot hunnen God: „Gij aanschouwt (onze) moeite en verdriet, opdat wij het in Uwe hand geven“. HUISMAN.

daar kerken te vergaderen“. Volgens het genoemde rapport wordt daarmee blijkbaar niet bedoeld de mogelijkheid van evangelieprediking en kerkplanting in de heidenwereld te stipuleren“ (bl. 1). Jansen (Korte Verklaring K.O.) schrijft, dat dit waarschijnlijk doelde „en op het vergaderen der verstrooide geloofsgenooten in de roomsche landen en op het vergaderen van kerken door de prediking onder de roomschen“; en voegt er aan toe: „De synode van Utrecht, 1905, heeft deze uitdrukking met het oog op de uitwendige zending laten staan. En terecht, want Christus vergadert Zich Zijne gemeente uit het gansche menschelijke geslacht (Held. Catech., Zond. 21).

humus dekte den grond, koeler werd de lucht en vochtiger het lage gewas. Dat verhinderde niet, dat onze kleeren reeds doorweekt raakten en een nieuwelings als ik verbaast zich bij elken stap, dat een mensch zoo veel water kan tuipters. Daar is geen vegen tegen. De sigaretten in een borstzakje moeten in een droge doek gewikkeld worden of in de hand gedragen worden, de aansteker zou na een halven dag verroest blijken, de portemonnaie beschimmeld.....

Drie kwartier. Alle zak- en halsdoeken zijn kletsnat, men begint te snuiven en te hijgen; het tempo wordt trager, maar moeilijker wordt de weg. Het lichte rubberbosch heeft inmiddels al weer plaats gemaakt voor wildernis. Machtig hooge boomen verdonkeren den bodem, een wee-zoete lucht stijgt daarvan op, het pad laat zich niet meer zien, maar de gids loopt met onfeilbare zekerheid door en alleen een ingewijde weet, waaraan hij z'n weg herkent. Al lang is de recht toe — recht aan richting verlaten en met allerlei kronkels vervolgen de reizigers hun pad. Onwillekeurig denk je aan de brekingswetten van het licht; ook hier geldt: hoe dichter de middenstof, waar men doorheen moet, hoe meer er wordt afgebogen van de „normaal“, maar altijd blijkt weer uit den zonnestand, dat de hoofdrichting bewaard bleef.

Nu komen er trajecten, waar een snelheid van 2 km per uur al heel mooi is. Slechts de waterscheidingen*) liggen tamelijk droog, maar in de dalen voert onze weg door louter modderpoelen, waarover men soms tot even over de enkels, maar ook heel vaak tot over de knieën wegzakt. Om dat laatste te voorkomen, of

liever in aantal wat te verminderen, gaat het op die plaatsen in looppas, wat de ademhaling natuurlijk niet ten goede komt. Het aantal boschkreektjes is geweldig groot.

Deze kleine stroompjes moesten herhaaldelijk worden overgetrokken, waartoe de streekbewoners „bruggen“ slaan. Zijn ze ondiep, dan legt men eenvoudig wat boomstammetjes en de reizigers op bloote voeten tippen daar even lustig overheen als over een tegelpad, maar nu komen voor ons, Europeanen, de moeilijkheden pas goed. De zolen, nu dik bestreken met een glibberige modderlaag, blijken op die doorwaterde stammetjes geen houvast te kunnen vinden en waar de teenen der anderen zich virtuoselijk rondom de uitsteeksels klemmen, daar staan wij slechts in een zeer labiel evenwicht op een stugge zool, die maar een klein aanrakingsoppervlak heeft met de boompjes. Waar de inboorling zich nu met gratie voortbeweegt, daar schuifelen de Westerlingen, met moeite het evenwicht bewarend en dwars op de stammen staand, voetje voor voetje verder. Waren de stammen maar niet zoo glad, dan zou men nog behoorlijk kunnen „boegsprietloopen“, maar ja, wat wil je bij een jaarlijkschen regenval van 4 m en dan nog wel in den natten tijd? Het zou echter nog moeilijker worden.

Want soms voerde ons pad ons langs deze boschstroompjes, die dan echter, de natuur van het water volgend, zich gemakshalve maar in het paadje vlijden, zoodat men kiezen moest tusschen een wandeling door het beekje zelf, of al worstelend tegen het struikgewas, langs de doorweekte kanten. Ook hier lagen vaak boomstammetjes, half verrot, vaak gebroken, diep doorbuigend op de diepste punten, waar ze niet voldoende tegen den golvenden bodem aanlagen, soms

wegrollend als je voorman er zich met een flinken stoot afzette, soms ook finaal brekend, daar ze niet op het gewicht van een flinken Nederlander berekend zijn. En bordjes met een aangegeven maximum gewicht zooals bij de Hollandsche bruggen kent men hier nog niet. Nóg niet. En toch is dit verkeer vieselijker dan langs en door de struiken, waar het vaak wemelt van allerhand gedierte. Ik kreeg tenminste diep ontzag voor die natuuronderzoekers, die, koste wat het kost, juist naar zulke schepselen op jacht gaan en dan tenslotte beloond worden met één of andere schoolstatistiek, waaruit blijkt, dat de leerlingen dit jaar maar weer gemiddeld een 6 haalden voor het vak Dierkunde..... Prachtige vlinders, tal van spinnen, hagedissen, bloedzuigers (leve de hooge schoenen!), slangen en dan soms een wild zwijn, een hert..... Vogels hoor je af en toe, maar je ziet ze zelden. Grof wild komt in deze streek niet veel voor, moet je meer het oerwoud in en dit IS nog geen oerwoud.

Toch begon het er hier en daar op te lijken. De stammen werden als maar hooger in hun streven naar het licht, onderling waren de woudreuzen verbonden door tientallen meters lange lanen, heel veel was als overdekt met verschillende mossen en zwammen (geen paddestoelen gezien, misschien onder de humus?), hooge wortellijsten versperden vaak den „weg“ en elk kuilte in den bodem was een klein „goudvischkommetje“, waarin heel kleine aaltjes en larven zwommen.

J. P. MOERKOERT.

*) Hooger terrein, vanwaar het water naar twee kanten stroomt en dan verschillende stroomstelsels vormt.

